

Egz. Nr.....

Romuald Soszyński

Wrocław 12.10.2010r.

Ul Koszarowa 56/6

51-149 Wrocław

Departament Spraw Socjalnych MON

Dyrektor płk Sławomir FILIPCZAK

00-911 WARSZAWA, al. Niepodległości 218

/list otwarty/

Do wiadomości: Ministra Sprawiedliwości, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz emerytów służb mundurowych.

Dotyczy: Odpowiedzi na pismo Dyrektora Departamentu Spraw Socjalnych Ministerstwa Obrony Narodowej pułkownika Sławomira Filipczaka Nr 3097/DSS z dnia 14 września 2010r., przesłane listem zwykłym, otrzymanym przez adresata w dniu 20.09.2010 r., w sprawie wystąpienia z zapytaniami do Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lipca 2010 r.

Żeby w pełni zrozumieć sens Pańskiego pisma wydanego w odpowiedzi na moje zapytania do Ministra Sprawiedliwości, analizowałem akapit po akapicie i w takiej kolejności wyrażam mój stosunek do tego pisma.

Wprowadzenie nowych rozwiązań nie dotyczy emerytów i informacja ta jest zbędna, bo każdy wie o planowanych zmianach, które już rozpoczęły lawinę próśb o zwolnienie z wojska kadry zawodowej w ślad za generalicją. To, że w 1994 roku wprowadzono rewaloryzację likwidując stary portfel znam z autopsji, bo straciłem na tej zamianie 25% emerytury. (Miałem 2,66 średniej krajowej). Nie protestowaliśmy, bo mizeria emerytur generalskich (Kuropieska, Ochanowicz i inni), była i nam i powszechnie, znana. Informacja dla mnie całkowicie zbędna. Kolejna wzmianka historyczna o zmianie zasad emerytalnych w czasie premierowania Jerzego Buzka jest mi lepiej znana jak Szanownemu Panu Dyrektorowi, tyle, że Pan zna jedynie jeden artykuł 159, a ja znam dokładnie całą ustawę ze wszystkimi kolejno wprowadzanymi zmianami i radzę nie pisać bzdur, podobnie jak spolegliwe Wam sądy. Ustawa nie obejmowała zmianami tych, co już byli na emeryturze i tych, co rozpoczęli służbę przed jej wprowadzeniem w życie. Dotyczyła tylko i wyłącznie tych, co wstąpią do służby po dacie wejścia w życie ustawy i wszyscy o tym doskonale wiedzą, nie wyłączając i Pana Dyrektora Departamentu Spraw Socjalnych, gdyż inaczej nie przeszła by ona w czasie uzgodnień na forum europejskim. Skonstruowanie podłości na szczeblu MON i takowej w sądach wg opracowania DP MON opiera się tylko tym jednym 159 artykule z ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r., a cała reszta tej ustawy jest sprofanowana. Pisze Szanowny Pan pułkownik o tym w pierwszym akapicie drugiej strony swojego pisma przyznając, że: „*Wprowadzenie na mocy art.159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), waloryzacji cenowej przyczyniło się w sposób zasadniczy do rozwarstwienia wysokości świadczeń emerytalno – rentowych.*” To jest jedyna prawda zawarta w Pańskim piśmie. Powinien Pan jednakże na początku tego zdania dodać słowo „Nieprawne”.

To, że posłowie klubu parlamentarnego SLD wystąpili w tej sprawie, też nie jest tajemnicą, nikt nie neguje tego, że Art. 159 jest zgodny z konstytucją. Nie doczytał się Pan Szanowny tego wyroku wraz uzasadnieniem do końca. Ja tak i przytoczę jego fragment: „O ile zarzut naruszenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa jest aktualny przede wszystkim co do osób, które w dniu wejścia w życie zmienionych przepisów były uprawnione do świadczeń, o tyle zarzut niezgodności z zasadą równości ma znaczenie co do ogółu osób, które podlegają przepisom ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym „służb mundurowych”. Czyli kogo? Przyszłych emerytów.

Z tego fragmentu wynika jednoznacznie, że TK nie ustosunkował się do stosowania przepisów ustawy o FUS w stosunku do emerytów już pobierających świadczenia, gdyż, co jest oczywiste, sama ustawa wykluczała ich spod swej jurysdykcji i nie było to tematem rozważań TK, gdyż nikt z ustawodawców sobie nawet nie wyobrażał, że przepisy tej ustawy, wbrew jej ustaleniom obejmą i tych, którzy świadczenia już pobierali. Świadczą o tym wyjaśnienia współautorki ustawy Pani Minister Jolanty Fedak, jedynej odważnej kobiety w obecnym rządzie.

Co Pan myśli na temat tego fragmentu uzasadnienia zawartego w wyroku TK na który się Pan powołuje?: „Pogorszenie sytuacji prawnej adresatów kwestionowanych przepisów stanowi naruszenie bezpieczeństwa prawnego, należącego również do wartości objętych ochroną opartą na art. 2 konstytucji.”

Jeżeli nadal musi Pan uważać, że w ten sposób zmieniony Art. 6 wojskowej ustawy emerytalnej obejmuje i tych, którzy już byli i są na emeryturach: “Emerytury i renty podlegają waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”., to wyjaśniam Szanownemu Panu i to, że przepis ten nigdy nie był i nie jest zastosowany w całości przez WBE, gdyż całkowicie pomijana jest waloryzacja podstawy emerytury zawarta w rozdziale o waloryzacji świadczeń emerytalnych: Podobnie jak emeryci cywilni tak i wojskowi są perfidnie oszukiwani, bo nikt nie waloryzuje im podstawy wymiaru ich emerytur. Zgodnie z ustawą FUS *waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego*

roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Przytoczę te artykuły żeby nie być gołosłownym:

Rozdział 2 Ustawy o FUS - Waloryzacja świadczeń.

Art. 88. 1. Emerytury i renty podlegają okresowej waloryzacji od dnia 1 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie od roku kalendarzowego, w którym była przeprowadzona ostatnio waloryzacja, wynosi co najmniej 105,0 %.

2. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji.

3. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację.

Czy dociera do pana pułkownika co to oznacza? Oznacza to nic innego jak coroczne ustalanie podstawy wymiaru emerytury, czego od 1999r Wojskowe Biura emerytalne wbrew ustawom nie czynią. Stąd to opisywane przez Pana „rozwarstwienia wysokości świadczeń emerytalno – rentowych”.

Pozwoliłem sobie na podkreślenie tego tekstu, bo w dalszej części Ustawy FUS temat ten jest rozwijany i uszczegółowiony. ZUS nie stosuje w waloryzacji według tych ustaleń. Oszczędza na „gospodarstwie domowym emerytów”. (Takie poniżające określenie jest zawarte w Ustawie). Gospodarzenie emeryta polega na użytkowaniu przestarzałego sprzętu gospodarczego, starych garów, starych ubrań, zdeptanych butów, czarnobiałego telewizora m-ki Wawel i na braku niezbędnych lekarstw, pieniędzy na opał itd. To jest **hańbiące i poniżające** dla starych steranych pracą emerytów, a jednak ludzi!

Żeby zrealizować te zasady Ustawy FUS, zostały opracowane i inne artykuły, a mianowicie:

Art. 91. 1. Ustalenie wysokości zwaloryzowanej emerytury i renty polega na pomnożeniu kwoty emerytury lub renty wskaźnikiem waloryzacji.

2. Równocześnie z podwyższeniem emerytury i renty następuje podwyższenie podstawy jej wymiaru wskaźnikiem waloryzacji, o którym mowa w ust. 1.

Art. 92. Zmiana wysokości emerytur i rent w ramach waloryzacji następuje z urzędu, a jeżeli wypłata ich była wstrzymana - po jej wznowieniu, z uwzględnieniem wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w okresie wstrzymania wypłaty.

Art. 93. 1. W ustawie budżetowej ustala się:

1) wzrost emerytur i rent na dany rok, co najmniej w wysokości wynikającej z art. 88 ust. 2,

- 2) wskaźnik realnej przeciętnej emerytury i renty brutto w odniesieniu do średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem,
- 3) wskaźnik waloryzacji emerytur i rent, dla każdego terminu waloryzacji, stosownie do art. 89,
- 4) średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów, opracowany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego,
- 5) średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, **(to jest istotne co poniżej, czyli pkt 6) - wskaźnik przeciętnego wynagrodzenia, bo wg niego ustala się podstawę wymiaru emerytury i tego nie robi ani ZUS ani WBE)**

6) średnioroczny wskaźnik przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego opracowuje prognozę średniorocznego wskaźnika cen, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, w oparciu o przyjęte do opracowania projektu ustawy budżetowej założenia dotyczące wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych oraz planowanych podwyżek cen urzędowych i kontrolowanych.

3. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski":

- 1) w terminie do 7 dnia roboczego lutego:
 - a) średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem,
 - b) wskaźnik wzrostu nominalnego przeciętnej emerytury i renty brutto,
 - c) wskaźnik realnej przeciętnej emerytury i renty brutto

- w poprzednim roku kalendarzowym,

- 2) w terminie do 15 kwietnia, a jeżeli w danym roku przeprowadzana jest jedna waloryzacja - do 15 lipca, skorygowaną o kwotę jednorazowej wypłaty przeciętną emeryturę i rentę brutto oraz skorygowany wskaźnik realnej przeciętnej emerytury i renty brutto w przypadku, o którym mowa w art. 90.

Art. 94. 1. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" w terminie do końca stycznia:

- 1) średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku kalendarzowym;
- 2) średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów w poprzednim roku kalendarzowym;
- 3) wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem oraz dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów w poprzednim roku kalendarzowym w stosunku do roku kalendarzowego poprzedzającego rok, w którym przeprowadzono ostatnią waloryzację.

2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego ogłasza, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", co najmniej na 14 dni roboczych przed najbliższym terminem waloryzacji, wskaźniki waloryzacji, o których mowa w art. 89.

Tyle o waloryzacji, której zasad nie przestrzegają ani ZUS ani WBE.

Widocznie dlatego ani Wojskowe Biura Emerytalne ani Sądy Okręgowe, nie wiadomo dlaczego (właściwie to wiadomo), nie biorą też pod uwagę z **USTAWY z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Działu I Przepisów ogólnych z Rozdziału 1 Zakresu podmiotowego i przedmiotowego ustawy, Art. 2.** (załącznik nr 1), **który w wersji pierwotnej (dlatego pierwotnej, że zanim powstała kolejna wersja, to już dokonano bezprawnych zmian w naliczaniu emerytur) brzmi:**

(...)

„1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:
1) ubezpieczonym - w razie spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, **z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych** (...)”

Oświadczam, że miałem ustalone prawo do emerytury w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, o czym doskonale wiedział Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego i całe MON i nikt nie upoważnił tych instytucji do bezprawnego odebrania mi tego prawa.

Ani Wojskowe Biuro Emerytalne ani Szanowny Pan, nie wiadomo dlaczego, nie bierzecie pod uwagę **USTAWY z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Działu I Przepisów ogólnych z Rozdziału 1 Zakresu podmiotowego i przedmiotowego ustawy, Art. 2.** (załącznik nr 1), **który w wersji ujednoliconej brzmi:**

Art. 2.

1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:
1) ubezpieczonym – w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.
2. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują **również żołnierzom zawodowym** oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, **jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób**, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Ten powyższy warunek ustawy też jest pomijany

Oświadczam, że: **nie utraciłem prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób.**

Prawa tego pozbawił mnie Dyrektor WBE instruowany i kierowany przez MON nieprawymi decyzjami tych instytucji. Pan też bierze w tym udział.

Ani Wojskowe Biuro Emerytalne, ani Szanowny Pan, a w ślad za tym i sądy, które ferują nieprawne wyroki, nie wiadomo dlaczego, nie biorą też pod uwagę **Art. 32. 1.** tejże ustawy (co jest bezspornym skandalem), który jednoznacznie wyklucza spod jurysdykcji Ustawy FUS tych ubezpieczonych, którzy urodzili się przed dniem 1 stycznia 1949 r. i już są na emeryturze. Art.32.1., który był załącznikiem do akt procesowych, przytaczam poniżej: **(tutaj UWAGA! To jest ten artykuł, uzgadniany na forum Unii, który ma chronić wszystkich emerytów przed utratą praw nabytych. Bez tego artykułu Ustawa o FUS nie została by przez Unię Europejską zaakceptowana).** Przytaczam pełną treść tego artykułu poniżej, który jako załącznik został dołączony do pism procesowych sprawy apelacyjnej. Sądy Apelacyjne, podobnie jak MON nie biorą tego artykułu pod uwagę, bo nie mają na to zgody MON. Według MON i Sądów artykuł ten nie istnieje! Istnieje tylko i wyłącznie Art. 159. (mówienie w tej sytuacji o „powadze rzeczy osądzonej”, a takie określenie znalazło się w piśmie Dyrektora WBE, nie jest nawet śmieszne, jest żenujące!)

Poniżej przytaczam treść zawartą w załączniku Nr 2. /do sprawy apelacyjnej/, którego Sąd Apelacyjny z Wrocławia nawet nie raczył zauważyć, podobnie jak Szanowny Pan, który nie znalazł tego Artykułu w ustawie.

Art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264, Nr 144, poz. 1530, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135 i Nr 236, poz. 2355, z 2005 r. Nr 167, poz. 1397 i Nr 169, poz. 1412 i 1421, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 208, poz. 1534, z 2007 r. Nr 17, poz. 95, Nr 82, poz. 558, Nr 191, poz. 1368 i 1369 i Nr 200, poz. 1445 oraz z 2008 r. Nr 67, poz. 411)

Art. 32. 1. Ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

2. Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

3. Za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się:

- 1) pracowników organów kontroli państwowej,
- 2) pracowników organów administracji celnej,
- 3) pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną,
- 4) dziennikarzy zatrudnionych w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w organach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objętych układem zbiorowym pracy dziennikarzy,
- 5) nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668),
- 6) **żołnierzy zawodowych**, funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej i Państwowej Straży Pożarnej,
- 7) pracowników jednostek ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a-5 i 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 81, poz. 351, z 1994 r. Nr 27, poz. 96 i Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 111, poz. 725 i Nr 121, poz. 770 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668).

4. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. (i co Pan powie na ten temat? Jak Pan to wytłumaczy?)

5. Odrębne przepisy określają zasady przechodzenia na emeryturę, bez względu na wiek, nauczycieli urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r

Uwaga: W celu uwypuklenia istotnych dla sprawy ustaleń ustawy, zostały one podkreślone przez powoda.

Informacja powoda: Urodziłem się 27.01.1937 roku i byłem żołnierzem zawodowym. Właśnie dlatego właśnie mnie dotyczy Art. 32. 1. i powinienem emeryturę mieć ustaloną na podstawie przepisów dotychczasowych.

To jest treść tego załącznika, bardzo niewygodnego i dla sądów i dla Pana Panie Dyrektorze.

Czy to nie jest skandal (delikatnie mówiąc, bo na usta cisną się wyrazy niecenzuralne), że ten artykuł podobnie jak inne wskazane powyżej, poza wspomnianym Art. 159 ustawy FUS, nie jest brany pod uwagę przy podejmowanych decyzjach przez WBE, a co za tym idzie i Sądy?

Ciekawiło mnie zdanie w tej sprawie prawników Departamentu Prawnego MON? W tej sprawie wystąpiłem z zapytaniem do do Ministra Obrony Narodowej a odpowiedź powinienem uzyskać z Departamentu Prawnego MON. Niestety nie uzyskałem. W nadesłanym POSTANOWIENIU z dnia 1 czerwca 2010r. Pan Czesław Piątas, podobnie jak Pan panie pułkowniku, pominął odpowiedzi na wszystkie kłopotliwe dla MON zapytania.

Ani Wojskowe Biuro Emerytalne, ani Sąd Rejonowy, nie wiadomo dlaczego, nie biorą też pod uwagę wyroku TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO z dnia 10 lipca 2008r., który stwierdza zgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej **Art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r**

Wyrok TK był załącznikiem do akt procesowych i okazał się wg Sądu zbędnym, bo Sąd zlekceważył ten istotny dla sprawy dowód jako, zdaniem Sądu, chyba nieistotny, tak jak i dla Departamentu Spraw Socjalnych MON, w co trudno uwierzyć. **Sąd pominął ten dowód dlatego, że jest bardzo ważny. W tej sprawie. Sądowi nie wolno było nie odnieść się do tego dowodu. Wolał albo musiał być ślepy jak Temida, bo wyrok ten uzasadnia racje powoda, a sądy musiały wydać wyrok dla powoda niekorzystny.**

Poniżej przedstawiam ten załącznik.

ZAŁĄCZNIK NR 3.

WYROK TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO

z dnia 10 lipca 2008 r.

sygn. akt K 33/06

(Dz. U. z dnia 23 lipca 2008 r.)

**Trybunał Konstytucyjny w składzie:
Janusz Niemcewicz - przewodniczący,
Maria Gintowt-Jankowicz,
Miroslaw Granat,
Andrzej Rzepliński,
Bohdan Zdziennicki - sprawozdawca,
protokolant: Grażyna Szałygo,**

po rozpoznaniu, z udziałem wnioskodawcy oraz Sejmu i Prokuratora Generalnego, na rozprawie w dniu 10 lipca 2008 r., wniosków Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych o zbadanie zgodności art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i

rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) z art. 2 i art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

orzeka:

Art. 32 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264, Nr 144, poz. 1530, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135 i Nr 236, poz. 2355, z 2005 r. Nr 167, poz. 1397 i Nr 169, poz. 1412 i 1421, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 208, poz. 1534, z 2007 r. Nr 17, poz. 95, Nr 82, poz. 558, Nr 191, poz. 1368 i 1369 i Nr 200, poz. 1445 oraz z 2008 r. Nr 67, poz. 411) jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Uwaga: W celu uwypuklenia istotnych dla sprawy ustaleń wyroku zostały one podkreślone przez powoda.

Oświadczam, że urodziłem się 27.01.1937 roku i byłem żołnierzem zawodowym. Właśnie dlatego i właśnie mnie dotyczy Art. 32. 1. Z tego jasno wynika, że powinienem mieć emeryturę ustaloną na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest takich jakie obowiązują i obowiązywały przed wprowadzeniem zmian ustawą FUS.

/To koniec tego załącznika/

Ciekawe po co taki Trybunał Konstytucyjny podejmuje wyroki, skoro sądy powszechne nie biorą ich pod uwagę w ewidentnych wypadkach łamania praw konstytucyjnych?

Tak Sąd Rejonowy jak i Wojskowe Biuro Emerytalne nie biorą również pod uwagę Art. 180. 1. (załącznik nr 4) Ustawy FUS, który określa zachowanie prawa do świadczeń w wysokości ustalonej przed dniem wejścia w życie ustawy o FUS.

Art. 180 określa prawo do zachowania świadczeń na podstawie uprzedniej Ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w połączeniu z **Art. 195.**, ponieważ zmiany Art. 6 w ustawie FUS są ujęte w Art. 159, a tenże sam 6 Art. **nie jest ujęty** w Art. 195, **jako tracący moc**, czyli jest to tym samym uzasadnienie zachowania prawa do świadczeń, ponieważ moc mają oba artykuły i miały ją w chwili dokonania nieprawnych zmian przez WBE.

Potwierdzeniem tego jest Art. 194 ustawy o FUS, który zachowywał w mocy rozporządzenie wykonawcze Ministra Obrony Narodowej z dnia 18 listopada 1994 roku w sprawie szczegółowych zasad waloryzowania świadczeń w oparciu o przepisy art. 6 wojskowej ustawy emerytalnej z dnia 10 grudnia 1993 roku (Dz.U. z 1994r., nr 10,poz.36).

Potwierdzeniem na funkcjonowanie dwóch ustaw jednocześnie jest też Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie bliźniaczej ustawy, przedstawiony w załączniku nr 5 do akt sprawy apelacyjnej. Załącznik ten

przytaczam poniżej: Nie został wzięty pod uwagę. Zastosowano „Powagę rzeczy zasądzonej”. Proszę się zastanowić: Wyrok Trybunału Konstytucyjnego, w którego uzasadnieniu jest potwierdzenie funkcjonowania dwóch Ustaw jednocześnie. Panie pułkowniku Filipczak, słyszał Pan o takim wyroku? Wątpię? Albo Pan słyszał i nie wolno Panu słowa na ten temat pisać. STOŁEK! (można stracić).

ZAŁĄCZNIK NR 5.

46/3/A/2008

WYROK

z dnia 29 kwietnia 2008 r.

Sygn. akt P 38/06*

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Maria Gintowt-Jankowicz – przewodniczący

Adam Jamróż

Teresa Liszcz – sprawozdawca

Mirosław Wyrzykowski

Bohdan Zdziennicki,

protokolant: Krzysztof Zalecki,

po rozpoznaniu, z udziałem sądu przedstawiającego pytanie prawne, Sejmu i Prokuratora Generalnego, na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2008 r., pytania prawnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

czy art. 10 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, ze zm.), w zakresie stwierdzającym, iż prawo do zaopatrzenia emerytalnego nie przysługuje funkcjonariuszowi, który został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę dodatkową pozbawienia praw publicznych za przestępstwo, które zostało popełnione przed zwolnieniem ze służby, jest zgodny z określonym w art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej prawem do zabezpieczenia społecznego i art. 31 ust. 3 Konstytucji stwierdzającym, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw nie mogą naruszać ich istoty,

o r z e k a:

Art. 10 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67, Nr 121, poz. 1264 i Nr 191, poz. 1954, z 2005 r. Nr 10, poz. 65, Nr 90, poz. 757 i Nr 130, poz. 1085, z

* Sentencja została ogłoszona dnia 15 maja 2008 r. w Dz. U. Nr 84, poz. 516.

2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 82, poz. 558 oraz z 2008 r. Nr 66, poz. 409), w brzmieniu obowiązującym do dnia 10 czerwca 2007 r., jest zgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

UZASADNIENIE

/fragment/

(...). W konsekwencji także w kwestii charakteru przesłanek nabycia prawa do emerytury lub renty przez funkcjonariuszy służb mundurowych przepisy prawa – zarówno uprzednio, jak i obecnie obowiązujące – wprowadzały i wprowadzają zasady szczególne, odmienne od obowiązujących w ramach powszechnego systemu zabezpieczenia społecznego.

Przed zmianą systemu emerytalnego w 1999 r. funkcjonariusze Policji i innych służb podlegali jednolitemu systemowi zaopatrzenia emerytalno-rentowego służb mundurowych, w którym świadczenia były finansowane ze środków budżetowych i opierały się na szczególnym tytule – służbie. Regułą było w tym systemie nabywanie uprawnień emerytalnych nie w wyniku osiągnięcia określonego wieku, ale w związku z tzw. wysługą lat (zob. K. Antonów, *Zawieszalność prawa do emerytury*, „Praca i Zabezpieczenie Społeczne” 2001, nr 6, s. 17). Nabycie uprawnień rentowych możliwe było natomiast niezależnie od czasu służby i zachowania zdolności – pełnej lub ograniczonej – do pracy poza służbą, wyłącznie z tytułu utraty zdolności do służby (np. z uwagi na pewne uwarunkowania psychiczne; zob. art. 19 u.z.e.f.). Po zmianie systemu emerytalnego na mocy ustawy o emeryturach i rentach z FUS jednolity dotąd system zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych został podzielony na dwie części: zaopatrzeniową – dla osób, które pozostawały w służbie w chwili wejścia w życie reformy (1 stycznia 1999 r.), oraz ubezpieczeniową – dla osób, które wstąpiły do niej potem (tj. od 2 stycznia 1999 r. włącznie); *(I co Pan na to Panie pułkowniku Filipczak? Co Pan powie na takie orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego? Chyba nic, bo wolno Panu wspominać tylko o jednym wyroku tego trybunału)*; zob. art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, ze zm.) oraz art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.; dalej: u.e.r. z FUS albo ustawa o emeryturach i rentach z FUS). Zgodnie przepisami prawnymi i obowiązującymi od 1 stycznia 1999 r. do 30 września 2003 r., osoby te nabyłyby prawo do emerytury lub renty na zasadach określonych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, a więc po spełnieniu takich samych warunków, jakie wymagane są od ogółu ubezpieczonych. **Ponowna modyfikacja rozwiązań prawnych w tym zakresie nastąpiła na mocy przepisów ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2003 r. Nr 166, poz. 1609). Z dniem 1 października 2003 r. powrócono do modelu obowiązującego przed 1 stycznia 1999 r., obejmując ponownie zaopatrzeniowym systemem emerytalnym wszystkich funkcjonariuszy, bez względu na moment wstąpienia do służby. (Tego też Szanowny Pan pułkownik nie zauważył? Emeryci zauważyli i stąd wystąpienia do WBE o naprawę szkody jaką z winy i Pańskiej i WBE ponoszą. Stąd i odwołania, które trafiają na pańskie biurko. Moje też tam leży)**

Pytanie prawne powoda: (to było pytanie prawne na rozprawę apelacyjną, pominięte czyli wstyd dla sądownictwa i jak tu mówić o „powadze rzeczy osądzonej”? Zenada!)

- Skoro z takim zapalem WBE bezprawnie zmieniły zasady waloryzacji emerytur, jak tłumaczą zgodnie z Ustawą FUS, to dlaczego nie wykazały takiego zapalu do przywrócenia starych (obowiązujących) zasad emerytalnych? Dlaczego nie wprowadziły zmian wprowadzonych w 2004 roku? **(Czyżby parodia zachowania „praw nabytych” w wykonaniu WBE?)**

Uwagi: 1)W celu uwypuklenia istotnych dla sprawy ustaleń TK, zostały one podkreślone przez powoda.

/ to jest koniec załącznika/

WYROKI SĄDU NAJWYŻSZEGO I TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO NIE SĄ OBOWIĄZUJĄCE W PROCESOWANIU SADÓW NIŻSZEJ INSTANCJI. Takie stwierdzenie usłyszałem w czasie rozprawy apelacyjnej i to jest niestety cała prawda o naszym sądownictwie. Udowodnić tego nie mogę, bo w protokole rozprawy tej wypowiedzi sędziego sądu apelacyjnego z pewnością nie ujęto, **a sprawa dotyczyła Uchwały Sądu Najwyższego** z dnia 07 kwietnia 2010 r., sygn. akt II UZP 3/10 stwierdza, że „w sprawie z odwołania od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego odmawiającej stwierdzenia nieważności decyzji tego Biura podjętej po 1 stycznia 1999 r., droga sądowa przed sądem powszechnym jest niedopuszczalna (art. 31, art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin - jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r., nr 8, poz. 66 ze zm. w związku z art. 156 k.p.a.)”.

Odrzucono ten wyrok. To już nie jest żenujące, to jest skandal!

Tylko w MON myślą inaczej i spolegliwe sądy takie myślenie, wbrew obowiązującemu prawu, potwierdzają.

Dalsza treść Pańskiego pisma to informacja o postanowieniu Sądu Najwyższego, który w dniu 6 maja 2010 r. wydał postanowienie odmawiające przyjęcia skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy, podobnie jak Pan i inne sądy powołuje się znowu na znany wyrok Trybunału Konstytucyjnego o sygn. K 4/99, ale nie zmienia to mojej sytuacji prawnej, wręcz przeciwnie, bo Trybunał w uzasadnieniu wyroku wyraźnie i jednoznacznie stwierdził, że: „ogranicza się do rozważenia, czy zakwestionowane w punkcie pierwszym wniosku przepisy są zgodne z zasadą ochrony praw nabytych. Treścią tej zasady jest zakaz stanowienia przepisów arbitralnie odbierających lub ograniczających prawa podmiotowe.” oraz w innym miejscu: „Po pierwsze – przedmiotem ochrony przewidzianej w omawianej zasadzie jest przysługujące już określonej osobie prawo podmiotowe. Nie ma przy tym

znaczenia, czy prawo to zostało nabyte na podstawie indywidualnego aktu organu władzy, czy wprost na podstawie ustawy (z chwilą spełnienia określonych w niej przesłanek)".

Jak widać z powyższego Trybunał jednoznacznie potwierdził, że moja decyzja emerytalna, zgodnie z prawem, nie mogła być w jakimkolwiek stopniu zmieniona. Tyle na temat Pańskiej informacji o przysługiwaniu prawa podmiotowego, zawierającej jak zwykle pokrętne tłumaczenie. Jak jest tak cacy, cacy, to dlaczego obecna moja emerytura jest o prawie 50% niższa od emerytury emeryta równego mi stopniem i stanowiskiem odchodzącego na emeryturę dzisiaj?

Wobec tego nie będę analizował i komentował tego co pisze Szanowny Pan o naruszaniu praw i wolności zawartych w Europejskiej konwencji Praw Człowieka.

Stwierdzam jedynie, że nie odpowiedział Szanowny Pan pułkownik na pytanie zasadnicze skierowane do Ministra Sprawiedliwości, które brzmiało następująco:

- 1) Czy ta zasada przytoczona przez Pana Marszałka Komorowskiego w Afganistanie i określona przez Pana Premiera Donalda Tuska ma zastosowanie również do tych byłych żołnierzy zawodowych, którzy odeszli na emerytury i renty na zasadach ustawy z 1972 roku, a mimo to objęto ich przepisami dwóch kolejnych ustaw: a) ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku: b) ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast pominięto przy zmianach spowodowanych ustawą z 2003 r. wprowadzoną 1 stycznia 2004 roku, bo byłaby dla nas korzystniejsza?
- 2) Czy czasem objęcie tych emerytów i rencistów, (którzy już byli na świadczeniach przyznanych wówczas obowiązującymi ustawami) wspomnianymi nowymi ustawami i przepisami tychże ustaw nie jest nadużyciem prawa przez administrację MON?

Chyba, że całe swoje pismo, które mnie absolutnie nie satysfakcjonuje, uważa Pan za odpowiedź na powyższe pytania.

Z wyrazami szacunku Romuald Soszyński _____